

ΡΟΛΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ — ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Έτος τρίτον τοῦτο εἶναι,
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Χίλια ἑκτακόσα ὀγδοῇντα ἔξη,
εἰς αὐτὸ τὸ χρόνον καὶ θά μᾶς τρέξη.

Ὡς πρὸς τὴν ἑβδομάδα — μόνο μιὰ φορά θὰ βγαίνῃ,
κι' ἂν ἔχω ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ καταδαίνει.
Συνδρομητὴς δὲν δέχομαι — γιατί δὲν τοὺς ἀνέχομαι,
ἢ ἢ ἢ φέλλα κι' ἂν κρατῇς — δὲν περνᾷς συνδρομητῆς.

Δὲν θὰ ἔχουμε ταφτέρια — ὅπως πρὶν καὶ νταραδέρια
Γράμματα καὶ πληρωμαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐμὲ.
Μέσ' ὅτων φόρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ῥωμηὸς μας μιὰ δεκάρα
Κι' ἄς τὴν δίνῃ ὁποῖος θέλῃ — εἰδ' ἄλλῶς δὲν μᾶς μέλει.

Τοῦ μηνὸς Ἰουνίου ἑδδόμη,
κι' ἡ βουλὴ ὀγκανίζει ἀκόμη.

Ἑκατὸν εἰκοσιδύο,
καὶ νικᾷ τὸ Ὑπουργεῖο.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Π.—Λοιπὸν τί τρέχει;

Φ.—Θέλλω καὶ τρικυμία ἦτον,
ὁ Παππαγιαννακόπουλος, ὁ ἐκ τῶν Καλαδρύτων,
ἐκείνος δὲ ἀντάξιός τοῦ λαύρου Δεληγιάννη,
ἐπὶ βῆμα ἐξεφύτρωσε καὶ τοῦτο τὸ φυντάνι,
κι' εἶπε κι' αὐτὸς πῶς φανερά τὸ ἔθνος μας προδίδει
ὁ κύριος Χαρίλαος σὺν τῷ Γαβριηλίδῃ,
καὶ ὅτι ἐσυμφώνησαν μὲ ὅλα τὰ σωστά τους
νὰ καταργήσουν καὶ οἱ δὲ τὸ Σύνταγμα τοῦ κράτους.
Λοιπὸν φοβοῦ τοὺς Δαναοὺς κι' ἂν ἔρχωνται μὲ δῶρα...
ἢ αὐτὸ καὶ ἡ Ἀκρόπολις δημοσιεύει τώρα
πολιτικὰς ἐπιστολάς ἐπὶ τῶν καθεστώτων,
ποῦ εἶω κι' ἔξω ἔκαμαν πολὺ μεγάλον κρότον.
Λοιπὸν κι' αὐτὸς ὠμίλησε γιὰ τὴν χαγορραφίαν.
Ἄμμι εἶναι μέλος καὶ αὐτὸς τῆς μαύρης συντροφίας,
ποῦ βλέπει ζοφεράς σκιὰς φρικτῶν μηχανορράφων,
ἐξερχόμενας, Περικλῆ, ἐξ ὑπογείων τάφων.
Σοῦ εἶπε κι' ἄλλοτε θαρρῶ τὸ ἄδολόν μου χεῖλος
πῶς πᾶς ἐξέχων τε καὶ μὴ τοῦ Σουμαδάκη φίλος
ἀπὸ αὐτὸ τὸ νόσημα πρὸ χρόνου ὑποφέρει,

μὰ τώρα τοὺς παράσφιξε μ' αὐτὸ τὸ καλοκαίρι.
Ὁ κύριος Θεόδωρος, ὁ πλήρης φαντασίας,
ἀνακαλύπτει πρὸ πολλοῦ συχνὰς συνωμοσίας
τοῦ Ἀγγλοῦ Στῆλμαν τοῦ γνωστοῦ μετὰ τοῦ Χαρίλαου,
κι' ὁ Παππαγιαννακόπουλος, ὁ φίλος τοῦ Κολάου,
φωνάζει ὅτι φανερά τὸ ἔθνος μας προδίδει
ὁ κύριος Πρωθυπουργὸς μὲ τὸν Γαβριηλίδῃ.
Κι' ὁ Παππαγιαννακόπουλος καθὼς κι' ὁ Δεληγιάννης
κι' οἱ δύο βλέπεις συμφωνοῦν ἐστὶν ὑπάρξιν πλεχτάνης,
καὶ μόνον εἰς τὰ πρόσωπα διχογνωμοῦν ἀκόμη...
Π.—Ὡ Κατλίναι μουσαροὶ!... ὦ σὺ, ἀρχαία Ῥώμη!
Φ.—Τοιαῦτα ἔλεξε λοιπὸν ὁ ἐκ τῶν Καλαδρύτων,
τοῦ Θεωδωράκη φίλτατος κι' ἐπὶ τῶν ἀπορρήτων,
κι' ὁ Δεληγιάννης ἔκαμε καὶ πάλι νὰ τηρήσῃ
κι' αὐτὸν τὸν νέον ρήτορα ἐνθέρμως νὰ φιλήσῃ,
ἀλλὰ σκεφθεῖς πῶς εἴμπορεῖ αὐτὸ νὰ μὴ ἀρεσθῇ
εἰς τοῦ Λεβίδη τὸ παιδί, ἐστὶν πρώτη στέκει θέσι
διότι ὁ ἀνὴρ τοῦ κῶδ καὶ τῆς ἰσορροπίας
τοὺς τρυφεροὺς τοῦ ἀσπασμοῦ καὶ ὅλας τὰς θωπείας
τὰς ἀπονέμει μοναχὰ ἐπὶ τὸν πολυθέλητον τοῦ
καὶ τοῦτον μόνον θεωρεῖ ὁσπτοῦν ἐκ τῶν ὁσπτοῦν.

Π.—Λοιπόν;

Φ.—Λοιπόν έγινοντο μεγάλα νταδατούρια και ο Τρικούρης έτρωγε σὲ μιὰ γωνιά κουλούρια, και συζητήσεις ήκουες τῶν βουλευτῶν παντοίας και κάθε τόσο ένστασιν περί μὴ ἀπκρτίας ἀπὸ τὸν Ἀνεξάρτητον και ἀπὸ τὸν Λεβίδην και τὸν πανεκλαμπρότατον Ζωρζήν Σιδιτανίδην. Τὴν δὲ Τετάρτην, Περικλῆ, τὰ ἴδια και τὰ ἴδια... ὀγκανισμοί, τρεχάματα και σάλια και βρισίδια. Καί ὁ Γεροκωστόπουλος, ὁ Πατρινὸς ἐκεῖνος, ρητορικώτατος ἀνὴρ και πατριώτης φίλος, ποῦ ἔχει δούλους ἴσιω του και δούλους ἐμπροστά του, γιὰ νὰ βαστούν, βρὲ Περικλῆ, τὰ μιζομανδουλὰ του, πηδᾷ ἐπὶ τοῦ βήματος και ἀπειλὰς προφέρει και ἀλλαλάζει και κτυπᾷ τὸ ἓνα κι' ἄλλο χέρι. Ἀμάν, Γεροκωστόπουλε, ἀμάν, βρὲ πατριώτη, ἐφώναζαν ἀπὸ παντοῦ οἱ ἔσοχατοι κι' οἱ πρῶτοι, ἀλλ' ὁ Γεροκωστόπουλος κανένα δὲν ἀκούει, εἰς μάτην δὲ κι' ὁ Πρόεδρος τὸν κώδωνά του κρούει, και δύο Τοῦρκοι κάποτε τὸν ἔδλεπαν μὲ κιάλια και ὡς ἀπάνω ἔφθαναν τοῦ ρήτορος τὰ σάλια. Μετὰ πολλὰ δὲ βάσανα ὁ Πατρινὸς προτείνει ἐκ δεκαπέντε βουλευτῶν ἐπιτροπὴν νὰ γίνη, κι' ἀφοῦ τὰ Νομοσχέδια ἐκείνα συζητήσῃ, και τὴν βουλὴν και τὸν λαὸν κι' ἐμένα νὰ φωτίσῃ. Τότε δὴ τότε, Περικλῆ, κατακλυσμός μεγάλος, κι' ὁ ἓνας ἐσηκόνετο κι' ἐκάθιζε ὁ ἄλλος, και ὅλοι των μαζὶ ἴμιλοῦν και χωριστὰ καθένας και ταυρομάχους ἔδλεπες μὲ τρίχας ὀρθωμένες, κι' ἀφροὺς ἀπὸ τὰ στόματα και γουρλωμένα μάτια, ποῦ παρ' ὀλίγον ἔλειψε νὰ γίνουν δρο κομμάτια. Ἦσαν δ' ἐκεῖ, βρὲ Περικλῆ, ὅτ' ἀπάνω θεωρεῖται και μερικαὶς κυράδες μας σὰν τὰ νερά τὰ κρύα, ὀρώσαι τὰ γενόμενα μετὰ περιεργείας, προεξαρχούσης τῆς Ροζούς μὲ ὕψος Παναγίας. Ἀλλ' ἔπαυσε ἡ θύελλα κι' ἐπῆλθε ἡ γαλήνη και τέλος ἀπορρίπτεται ἡ πρότασις ἐκείνη, κι' ἰδοὺ ὁ Ρόκος, Περικλῆ, ὅτ' ἔβημα ἐπεφάνη, και στέκει δύο τέταρτα χωρὶς μιλιὰ νὰ βγάῃ. Ἀμάν, κύρ Ρόκο... τίποτα... ἐγὼ δὲν κατεβαίνω, κι' ὡς ὅτ' ἔβημα, ἀδελφίκα μου, ἔδω θὰ περιμένω. Φέρτε μου ῥογγόρα νὰ πιῶ και φέρτε μου νὰ φάγω, φέρτε φαγεῖ, φέρτε κρασί, φέρτε νερὸ μὲ πάγο. Θυμόνουν και οἱ βουλευταί, θυμόνουν κι' ἡ κυρία, και γίνονται, βρὲ Περικλῆ, καινούριαις ἱστορίαις, κι' ἐλύθ' ἡ συνεδρίασις ὅτ' ἡ μζάμιση και κᾶτι, διότι ἔτσι τῶθελε τοῦ Ρόκου τὸ γεινάτι. Ἀλλ' ἔξωθεν τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν βουλευτηρίου κακὸ μεγάλο γίνεται και χαλασμός Κυρίου. Ὁ κόσμος πέρνει ὅτ' ὀκοντὸ τὸν κύριον Λεβίδην κι' ἀρχίζουν τὰ σφυρίγματα κι' ἀρχίζει τὸ βρισίδι, τὰ οὔστ, τὰ ἔξω, τὰ σικτίρ, καθὼς και ἄλλα τόσα, ποῦ ἔχει πάντα πρόχειρα τοῦ Ἑλλήνος ἡ γλώσσα. Ἀλλὰ κι' ἐγὼ, βρὲ Περικλῆ, τὸν στρόνω ὅτ' οὐκ ἔστι και τρέχει ὁ κακόμοιρος και ὀπου φύγη φύγη. Σταμάτα, Σύνταγματικὲ πολίτα, τοῦ φωνάζω, μὰ τέλος τὸν ἐπρόψαξα κι' ἓνα γκακὰ τοῦ σκάζω. Ἀφῆσας δὲ τὸν Νικολῆ ἐκεῖ κατὰ τὴν Πλάκα, γυρίζω μὲ τὰ τέσσερα και ρίχνομαι τοῦ Τράκα, κι' αὐτὸς θυμόνει και μὲ μιὰ τὴν κλάρα του φοράει κι' ἔξω φρενὼν μὲ κυνηγᾷ ὡς κάτω ὅτ' οὐκ ἔστι, ἐγὼ δὲ στρέφω, Περικλῆ, μὲ τρόπο ἀπ' ἐπάνω, και εἰς τὸ βουλευτήριον δρομαῖος καταφθάνω,

γιατί ποῦ λὲς δὲν ἤθελα κανεῖς νὰ μοῦ γλυτώσῃς, ἀλλ' ἀπ' τὰ πίσω τῆς βουλῆς μοῦ τῶστρεψαν κατὰ ἦτο δέ, φίλε Περικλῆ, πανσέληνος σελήνη, κι' ὅλος ὁ κόσμος ἔτρεχε νὰ μάλῃ τί θὰ γίνη, και συζητήσεις ήκουες παντοδαπῶν ὀμιλίων, ἀλλ' ὅμως και τῶν κυριῶν ἐσπούδαζε τὸ φύλον, και παραμάνναις μὲ παιδία και μερικαὶς κοῦζινες διὰ τὰ Νομοσχέδια ἐφώναζαν κι' ἐκείναις, κι' ἐσχολιάζετο παντοῦ ἡ μία κι' ἄλλη γνώμη κι' ἦτο μεστὸν τὸ Στάδιον κι' οἱ τῶν Χαυτείων ἄνθρωποι.

Π.—Και τέλος πάντων, Φασουλῆ;

Φ.—Τὴν Πέμπτην τὸ ἔσπετο.

ἴσ' ἄν τρεῖς Νομοσχέδια ἔδωθ' ἡ πλεον πέρας.

Π.—Βρὲ τί μοῦ λὲς;

Φ.—Μὰ τὸ σταυρό...

Π.—Στρώσε λοιπὸν...

Φ.—Ὁ Δεληγιάννης ρίχεται κατὰ τοῦ Μεσσηνέως, ὁ Μεσσηνέζης ρίχεται κατὰ τοῦ Δεληγιάννη και μὲ τὴν ρητορεία του ἐνδὸς παρὰ τὸν κανὼν κι' ἰδοὺ τὸ ἀπαράδεκτον ὁ Θεοδωρὸς προτείνει, ἀλλ' ὅμως ἀπορρίπτεται κι' ἡ πρότασις ἐκείνη, κι' εἰς τὰποχωρητήρια μετὰ τῶν ἡμετέρων ἀποχωρεῖ ὁ Θεοδωρὸς, πικρὰς ἀράς προφέρων. Καὶ οὕτως ἐτελείωσε ἡ τῶση φλυαρία, κι' εὐθὺς δι' ἀναστάσεως ψηφίζουν και τὰ τρία, και ὁ Δουζίνας ἔσκαψε ἀπ' τὴν ψιλή του θέα. «Ἀδελφίκα συχωρᾶτε με και ὁ θεὸς ὀχωρέσει...» «τὸν τελευταῖον ἀσπασμὸν εἰς τὸν Δουζίνα δόξα, «ἀγαπητοὶ συνάδελφοι κι' Αὐστριακοὶ προδότες». Καὶ βουλευφόροι μερικοὶ ἐθρήνουν κατ' ἴδιον, ὀπου θαρροῦσες, Περικλῆ, πῶς εἰσαι εἰς κηδεῖαν, οἱ φίλοι δὲ μὲ τοὺς ἐχθροὺς και οἱ ἐχθροὶ μὲ φίλους ἐνηγκαλίζοντο θερμῶς κι' ἡσπάζοντο ἀλλήλους. Τοιοῦτοτρόπως πρὸς χαρὰν τοῦ ὅλου βασιλείου οἱ βουλευταὶ τῆς ἱερᾶς ἐσδόμης Ἀπριλίου, ἐνῶ γνωρίζουν τί κακὴ φουρτοῦνα τοὺς προσμένει, τὴν μαύρην καταδίκην των ψηφίζουν οἱ καυμένοι. Μέγας εἰ, Κύριε, λοιπόν, ἀνέκραξε ἐν ζῴσῃ, κι' εἰς ὕμνον τῶν θαυμάτων σου οὐδεὶς θὰ ἔξαρται.

Π.—Ἀλαλα, φίλε Φασουλῆ, τῶν ἀσεθῶν τὰ γυῖα.

Φ.—Γαῖαν ἄς ἔχουν ἐλαφρὰν τοῦ Δεληγιάνν' οἱ φίλοι.

Π.—Και ὕστερα τί ἔγινε;

Φ.—Πομπὴ και σάλος ἦτο.

ρουκέταις, τράκαϊς, φώσφορα, βεγγαλικά και ἴσα και ὅλα τᾶλλα τὰ γνωστά, ποῦ γίνονται συνήθως, κι' ὁ κύριος Πρωθυπουργὸς ὀμιλεσε ὅτ' οὐκ ἔστι. Καὶ ἦδη, φίλε Περικλῆ, μετὰ σειρὰν ἀγώνων, τοὺς ἐνεννῆντα πέντε μας ἄς κλαύσωμεν μὲ πένον, κι' ἄς κρᾶζωμεν «Ἰού! Ἰού! Ταττατα! και οἱ ὅλοι κι' ἄς μένῃ ζῶσα πάντοτε ἡ προσφιλις των μητέρα».

Π.—Ἀμήν, νὰ δώσῃ ὁ θεός...

Φ.—Ὡ! ἄρες με νὰ κλάσω.

και μὲ τὰ ἴδια χέρια μου τοὺς δυστυχεῖς νὰ ἔβω, ποῦ ξαφνικὴ τοὺς πλάκωσε και μαύρη τρικυμία και δὲν θὰ ξαναῖδον ποτὲ τὰ μοῦτρα τοῦ Ταμί.

Π.—Ζήτην λοιπόν, βρὲ Φασουλῆ... μαζὶ σου ξεφαντῶναι.

και σὲ φιλῶ ὅτ' οὐκ ἔστι και δὲν σὲ μπαγγαρίζω.

Ἄν κι' ὕπεσχέθῃ ὁ Ρωμῆος τοὺς ἔρους του ν' ἀλλὰ, ἀλλ' ὅμως δὲν κατόρθωσε ὡς τώρα νὰ τὸ πράξῃ. Ἐν τούτοις ὅτ' ἐρχόμενον ποσὸς δὲν ἀμφιδέλλω πῶς τοὺς ἀρχαίους ἔρους του ὁ ἄλλ' ἔξω δίχως ἄλλα.

Ἐμπρός!.. σημαῖαν ἐρυθρὰν πολέμου ἄς ὑψώσωμεν.
τὸ κινδυνεῦον Σύνταγμα τοῦ ἔθνους μας νὰ σώσωμεν.

Πῶ! πῶ! τί ρεζιλίκα
μὲς ὅτ' ἡ Θεσσαλονίκη!

Πῶ! πῶ! κακὸ ποῦ πᾶθαμε!... πῶ! πῶ! μασκαράλῃκα!
τῆς Κούτρας οἱ αἰχμάλωτοι μὲς ὅτ' ἡ Θεσσαλονίκη!
Δεμένοι χειροπόδαρα ὅτους δρόμους τριγυρίζουν
και τρέχουν ἀπ' ὀπίσω των οἱ σκύλοι και γαυγίζουν.
Ἀχ! μὰ φορὰ τὸ ἔλεγε κι' ἓνας παλῆς χαβᾶς:
«κατακαυμένη Κούτρα μου, τείν' τοῦτα ποῦ τραβᾶς.»

Ταῖσόν και οἱ Ἀτοίγανοι, γελοῦν και οἱ Ραβδῖνοι,
πρᾶξοντο φτωσίματα και μπάτασις μὲς ὅτ' ἡ μούρη,
και δὲν εἰσάκουται κανεῖς νὰ σπάσῃ τὰ δεσμά του
και μὲ τὸ χέρι μοναχά, μὲ μόνῃ τῇ γροθιά του,
οὐκ ἔλκεται φουστανελάς ὅτ' ἡ μέση νὰ πηδήσῃ,
τὸν παλῆο-Τουρκόγυφτο τοῦλάχιστον νὰ σχίσῃ.

Οἱ Τοῦρκοι τοὺς ἐκάθισαν ἐπάνω σὲ γαϊδοῦρι
πρᾶξοντο φτωσίματα και μπάτασις μὲς ὅτ' ἡ μούρη,
και δὲν εἰσάκουται κανεῖς νὰ σπάσῃ τὰ δεσμά του
και μὲ τὸ χέρι μοναχά, μὲ μόνῃ τῇ γροθιά του,
οὐκ ἔλκεται φουστανελάς ὅτ' ἡ μέση νὰ πηδήσῃ,
τὸν παλῆο-Τουρκόγυφτο τοῦλάχιστον νὰ σχίσῃ.

Ποῖς τῶλεγε πῶς μερικοὶ ἀπ' τοὺς παλληκαράδες,
ποῦ τὴ σημαία θᾶστηναν μὲς ὅτ' ἡ Θεσσαλονίκη,
λαγοὶ ὅτ' οὐκ ἔστι θὰ φαγοῦν και πρῶτοι μασκαράδες,
σὰν νὰ μὴν ἔδιναν λεπτὸ γιὰ τέτατο ρεζιλίκα.
Κι' ἡ ἄσπρη φουστανελά μας ἡ πολυζηλεμένη
ὡς ἀνανδρία σύμβολον ὅτους ἀλλοφύλους μένει.

Καὶ τώρα τί νὰ σὰς εἰπῶ!... ἐγὼ θαρρῶ πῶς πρέπει
τῆς Κούτρας οἱ αἰχμάλωτοι νὰ βάλουν μὲς ὅτ' ἡ πόσι
τοῦ φίλου μου Κατοίμπαλη τῆς ἑκατὸ χιλιάδες,
γιατί αὐτοὶ ἐφάνηκαν σωστοὶ παλληκαράδες,
και πρῶτοι πῶδι ἔδωσαν ὅτ' ἡ ἑρὰ ἔδωσαν,
ἀπὸ κλεινῶν Τσαφούτῶν ὀμνούμενοι σὺν ἑμῖ.

Πῶ! πῶ! κακὸ ποῦ πᾶθαμε!... πῶ! πῶ! μασκαράλῃκα!
τῆς Κούτρας οἱ αἰχμάλωτοι μὲς ὅτ' ἡ Θεσσαλονίκη!
Δεμένοι χειροπόδαρα ὅτους δρόμους τριγυρίζουν
και τρέχουν ἀπ' ὀπίσω των οἱ σκύλοι και γαυγίζουν.
Ἀχ! μὰ φορὰ τὸ ἔλεγε κι' ἓνας παλῆς χαβᾶς:
«κατακαυμένη Κούτρα μου, τείν' τοῦτα ποῦ τραβᾶς.»

Πρὸς τὸν Σκουλούδην ἐπιστολὴ
τοῦ πατριώτου τοῦ Φασουλῆ.

Ἀγαπητέ μου Στέφανε...

Μές ὅσῃν πολλή μας βράσι
εἶχα κι' ἐγὼ μὲ τοὺς λοιποὺς δλοτελῶς ξεχάσῃ
τὸ πῶς ὑπάρχει Κωπαῖς μὲ τέλματα καὶ μ' ἔλη
καὶ ὅτι ν' ἀποξηρανθῇ ἐντὸς ὀλίγου μέλλει.

Ἄλλ' ἔξαφνα προχθὲς πρῶτ' σὲ καθ' ἡμερίδα
μετὰ πολλῆς ἐκπλήξεως ἀνέγνωσα καὶ εἶδα
πῶς θὰ γενοῦν ἐγκαίνια τῆς λίμνης Κωπαίδος,
πρὸς δόξαν καὶ ἡμῶν αὐτῶν καὶ τῆς κοινῆς πατρίδος.

Ὅταν αὐτὰ ἐδιάβασα εἰς τὰς ἡμερίδας,
ἐνόμισα πῶς πρόκειται δι' ἄλλας Κωπαίδας,
κι' οὐχὶ διὰ τὴν λίμνην σας τὴν τρις εὐλογημένην,
τὴν διαρκῶς ξηραίνουσιν καὶ μὴ ξηραίνομένην.
Ἄλλ' ἔπειτα μετὰ πολλὰς εἰδήσεις νεωτέρας
ἐπέσθην ὅτι πρόκειται περὶ τῆς ὑμετέρας,
κι' ἀφῆκα γοερὰν κραυγὴν ἀπὸ χαρὰν μεγάλην
καὶ εἰς ἡμέρας εὐτυχεῖς ἀνέτρεξα καὶ πάλιν,
κι' ἐκύτταξα τὴν χάσσα μου μὲ ἀνοιχτὸ τὸ στόμα
νὰ δῶ ἂν ἔμεινε λεπτὸ ὅσῃν πάτο τῆς ἀκόμα,
νὰ πάρω κι' ἄλλας μετοχὰς τῆς λίμνης Κωπαίδος,
μήπως κι' ἐγὼ ὁ ἐσχατος πολίτης τῆς πατρίδος,
ἐὰν ἀλλάξουν οἱ καιροί, πλουτίσω παρ' ἐλπίδα,
χάρης ὅσῃν νοῦν τοῦ Στεφανῆ καὶ εἰς τὴν Κωπαίδα.

Κι' ἰδοὺ τηλεγραφήματα ἐκ τῶν τετραπεράτων,
προαναγγέλλοντα παντοῦ τὸ θαῦμα τῶν θαυμάτων,
κι' ἀπὸ χαρὰν ἐφοῦσκωσαν τὰ τῶν Ἑλλήνων στήθη
καὶ ἤνοιξαν κιβώτια κι' ἠλλάλαξαν τὰ πλήθη,
κι' ὄλος ὁ κόσμος ἔξαφνα ἠσυχώθη ὅσῃν ποδᾶρι
καὶ ὁ Μεγαλειότατος θερμῶς σὰς συνεχάρη,
κι' ἤκούσθησαν ὡσεὶ βρονταὶ καὶ τῶν σιγᾶν γδοῦποι
καὶ θερμότητι πρόποις τοῦ δικηγόρου Στούπη.

Κι' ἀμέσως ἔσπευσα κι' ἐγὼ μετὰ βοῆς μεγάλης,
τὸ προσφιλὲς ραβδίον μου βασιάζων ὑπὸ μάλῃς,
καὶ εἶδα ἐκ τοῦ σύνεγγυς τὸ θαῦμα τῶν θαυμάτων,
τὴν νέαν διοχέτευσιν τῶν φοβερῶν ὑδάτων,
τὴν λίμνην τὴν μοναδικὴν τῆς προσφιλοῦς Ἑλλάδος,
τὴν βορβορόνους τὴν γῆν τῆς πέριξ πεδιάδος,

Ἐτῶν Πατησίων τὴν ὁδὸν καὶ τῆς Ἀκαδημίας
εἰς τοῦ κυρίου Γέροντα τὸ σπῆτι ἀποκάτω,
εὐρίσκονται περίφημα κρασιὰ Κεφαλληνίας,
τούτέστι Μπροῦσκο διαλεκτὸ κι' ἀθάνατο Μοσχάτο.
Τὸ πρῶτο εἶναι γιὰ φαγεῖ, τὸ δεύτερο γιὰ ποθεῖν,
καὶ ἅμα πῆς κι' ἀπὸ τὰ δῶ γυρεύεις τὰ λαγοῦτα.

τὴν κρύπτουσιν τοὺς εὐτραφεῖς κι' ἱστορικοὺς ἐγγέλους,
τὸν θησαυρὸν τοῦ Πακτωλοῦ καὶ ὅ,τι ἄλλο θέλεις,
κι' ὑποσχομένην τὸν χρυσοῦν αἰῶνα εἰς τὸ κράτος,
καὶ τῆς ὁποίας τὰ νερά ἠρξήθησαν ἐσχάτως
ἀπὸ τὰ τόσα δάκρυα τῶν δυστυχῶν μετόχων,
ἐξ ὧν πολλοὶ ὀλίγου δεῖν ν' ἀποπνιγοῦν μὲ βρόχον.

Ἐγὼ, ψυχὴ μου Στέφανε, εἰς τὸν παρόντα χρόνον
δύο πραξικοπήματα σπουδαῖα βλέπω μόνον·
τὸ μέγα πραξικόπημα ἐκεῖνο τῶν Βουλγάρων,
ποῦ παρ' ὀλίγον πόλεμος νὰ γίνῃ ἄρον ἄρον,
κι' ἀκόμη σπουδαιότερον ὅσῃν φύσιν καὶ ὅσῃν εἶδος
τὴν νέαν ἀποξηρανσὶν τῆς λίμνης Κωπαίδος.

Καὶ ἤδη, φίλε Στέφανε, μετὰ τοῦ βασιλέως
συγχαίρω σοι θερμῶς κι' ἐγὼ, ἐπαίτης ψωραλέος,
εἰς δὲ τὸ ἔργον σου καρποὺς ἐπεύχομαι γενναίους
κι' ἄλλους μετόχους νὰ εὕρῃς τῆς Κωπαίδος νέας,
καὶ νὰ διέλθῃς ὡς πτηνὸν τῆς γῆς τὰς χώρας πᾶσας,
ἀποξηραίνων ποταμοὺς καὶ λίμνας καὶ θαλάσσας,
δεχόμενος τοὺς θαυμασμοὺς ἀνθρώπων σοφωτάτων
καὶ τὰ συγχαρητήρια τῶν Μεγαλειοτάτων.

Ἐργάζου, φίλε Στεφανῆ, ἐξ ὅλης τῆς ψυχῆς σου,
κι' ἀγάπα τοὺς ὁμοίους σου καὶ τοὺς ὁμογενεῖς σου.
Ἔργα καλὰ ὁ ὕψιστος κι' ἄγνην καρδίαν θέλει,
καὶ στείλε μου, ἂν ἀγαπᾷς, κανένα φρέσκο χέλι,
νὰ ἐορτάσω δὰ κι' ἐγὼ ἐν ἔσμασι καὶ ὕμνοις
τὴν νέαν ἀποξηρανσὶν τῆς λατρευτῆς σου λίμνης.

Πρὸς τοῦτοις σὲ παρακαλῶ, ἀγαπητέ μου φίλε,
ἐξήντα νέας μετοχὰς καὶ εἰς ἐμένα στείλε,
διότι εὐρεθεὶς κι' ἐγὼ ὅσῃς Κούτρας μας τὴν ράγῃ
κι' εὐκοιλιότητα παθῶν, χωρὶς νὰ γίνῃ μάχη,
ὄλας τὰς πρώτας μετοχὰς μὲ ἀσυνειδησίαν
εἰς τὴν ἀνάγκην μου αὐτὴν τὰς ἔκαμα θυσίαν.

Καὶ νῦν μετὰ θερμότητος σ' ἀσπάζομαι πολλῶς...
ὁ παλαιὸς σου σύντροφος καὶ φίλος...

Φασουλῆ.

Θίασος τοῦ Ταβουλάρη,
ποῦ θὰ δώσῃ καὶ θὰ πάρῃ.

Ἀφοῦ λοιπὸν αἱ σάβαροι παρῆλθον περιστάσεις,
κι' ὁ τοῦ Μεγάλου θίασος ἀρχίζει παραστάσεις
εἰς τὰ Ὀλύμπια ἐκεῖ, πούχουν περίσσια χάρη,
κι' ἀμέσως εἰσιτήριον καθέναν σας ἂς πάρῃ.

Τοῦ Ρωμῆου μας τὸ γραφεῖο — μέσα ὅσῃν τυπογραφεῖο
τοῦ Σταυριανοῦ κατέβη — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ τῆς βρώμας τῶν Χαυταίων — μ' ἓνα χάποιο Φαρμακεῖον,

Καφενέ τῶν ἐκτὸς Φρονούντων — νῆμα ἡμέρα σοφιστοῦνται,
μὲ μπακάληδες καμπόσους, — παζατζῆδες ἄλλους τίτλους,
μ' οὐρητήρια, σικιτοῦρια — καὶ μὲ μάνδρα μὲ γαϊδάρια.

Π.—Μὰ
γιατὶ
ἀφο
πῶς
παρ